

Mirkec in njegova molitevca.

Mirkec je bil zeló dober in pridren deček. Slušal je svoje roditelje na vsako besedo, pridno se je učil in rad molil. Čujte, kaj se mu je nekega dne sanjalo.

Ko je Mirkec nekega poletnega dne prav sladko zaspal, sanjalo se mu je, da je hodil po zelenem travniku, trgal cvetice in pel.

Ko tako hodi in si veselo poje, ugleda silno veliko množino zvezdic na travniku. Pred seboj, za seboj, na desno in levo, povsod same svitle zvezdice, ki so letale sem ter tja okolo njega. Blestele so se v najlepših barvah; bile so svitlo-rumene, vijoličaste, rudeče, zelene in modre. Naj je Mirkec šel naprej ali nazaj, te lepe svitle lučice so šle za njim, kakor bi ga spremljevale. Ali čudno! kadar koli se je katerej približal, nestalo je zvezdice in drugega ni bilo od nje nego rôsa na travi.

— Ne bežite pred menoj, zvezdice ljube! dejal je Mirkec, gledajoč jedno, ki se je posebno lepo svetila. Mirkec obstoji in se zagleda v njeno lepo svetlobo;

svetila se je, da mu je kar igralo pred očmi. In glej! zvezdica je postajala vedno večja in večja, bila je lepo rumena, zdaj zopet modra, in zopet rumena. Obličila se je vedno bolj in bolj ter naposled postala lepa otročja glavica, ki se mu je prav prijazno smijala.

— Tedaj si me vender-le našel! reče mu nežna glavica.

— In kdo pa si? vpraša Mirkec ves začuden in zamaknen v prelepo glavico z rumenimi ličeci in lepimi modrimi očesi.

— Jaz sem tvoja „molitevca,“ katero si sinoči k Bogu odposlal.

— Kaj? moja molitevca si! začudi se Mirkec. In jaz te ne poznam, ker si tako lepa.

— Dà, dà, lepa sem lepa, ker si ti tako želel, da bi bila lepa in ljubeznjiva.

— In kaj delaš tukaj, vpraša Mirkec dalje.

— Čakam tvojega angela váruha, da me ponese gori v sveta nebesa in izroči ljubemu Bogu.

— In kje je moj angel váruh?

— Glej, tam v ónih solnčnih žarkih. Tam so sami angeljčki božji, ki pobirajo vse molitvice in jih nosijo pred prestol božji. Ali nas nisi videl še več kakor le mene samo?

— Dà, dà, videl sem mnogo mnogo sijajnih zvezdic.

— Vidiš, to vse so same molitve, ki jih dobri ljudje in dobri otroci v vasi izmolijo. Vse smo zdaj tukaj ter čakamo, da nas ponesó angelji božji v nebesa.

— In zakaj se tako skrivajo, da onih drugih ne vidim?

— To zato, ker se vsaka molitevca pokaže samo tistemu otroku, čegar je, in to samo takrat, ako je otrok tako srečen, da v pravo pogleda. A zeló težavno je pogoditi svojo molitevco.

— In jaz sem te vender našel, ker si najlepša in najsvitlejša izmed vseh. Ali niste vse jednake?

— To se zna, da nismo! — Oj kako sem jaz srečna, da bom šla tako lepa in tako ljubeznjiva pred obličje Božje. Obljubujem ti, da me bode Bog rad vzprejel in tudi uslišal, ker sem najlepša. Glej, oni sosedov Ivanko odposlal je svojo molitevco sebi za zdravje, Gorjanov Peterček za svoje ovčice, ki jih pase, njegov bratee, mali Franek, da bi ne razbil šolske pločice, sosedova Milka je molila za svoje stariše, a mala Zalka za svojo dobro tetko, Dragica, da bi si nosú ne razbila; vse te molitvece so pač lepe, ali vender ni nobena tako lepa, kakor jaz, tvoja molitevca, ker ti molíš in prosiš Boga, da bi ti pomagal tako živeti, kakor on sam želí in zapoveduje, vse drugo pa prepuščaš v njegove svete roke. O, le poglej me, kako sem lepa, jaz, molitevca tvoja, kako sem srečna, da sem ravno jaz tvoja, kako me bodo veseli zgoraj v svetlih nebesih! Nu, ali ne vidiš, vže se bliža angeljček k meni, da me ponese gori k dobremu Bogu. Predno otidem, prosim te jaz, molitevca tvoja, da me vselej tako lepo odpošlješ. Reci tudi svojim továrišem, naj tudi oni samó lepe molitvece molijo, pa se bomo vse tako lepo svetile, kakor jaz . . . z Bogom, Mirček moj dragi!

Še te poslednje besede je slišal Mirkec in potem se je zbudil ter videl, da so to bile le sanje, ali lepe sanje, katerih ni pozabil nikoli.

In Mirkec je tudi naprej še molil in prosil Boga, da bi mu dal živeti po svojej volji in svojih svetih zapovedih. Bog mu je izpolnil to njegovo željo in Mirkec je bil vse svoje življenje srečen in zadovoljen. (Po „Smilji“ I. T.)

Strah v cerkvi.

troci ljubi! dobro vem da radi prebirate resnične zgodbe, ki so se na tem ali ónem kraju dogodile. Zato vam hočem tudi jaz povedati, kaj se mi je v mojih mladih letih pripetilo. — In da mi bodete raje verojeli, naj vam opišem tudi kraj, kder sem bil domá. Dobro vem, da ste vže slišali o „Križnej gori,“ nekdaž zeló slovečej poti božjej. Ta gora, z lepo romarsko cerkvijo sv. Križa, farovžem in romarsko hišo na vrhu, na Notranjskem je mej Cirknico in Ložem.